

Jonge garde

Vermomde vissen

Het gaat in de tentoonstelling van overwegend jonge schilders *The Painted Room*, in de Amsterdamse Grimm Gallery, niet om de interieurs, maar om wat er in de verf gebeurt, gebeurd is of kan gebeuren.

Joke de Wolf

Ook als het buiten donker is houden sommige Nederlanders hun gordijnen open. Samen met de vazen en kandelaars die twee aan twee op de vensterbank staan is dat een teken voor de buitenwereld dat in hun huis alles in orde is. Dat niet alleen wat ze doen geen kwaad kan, maar dat ze ook een levensstijl hebben die geen rommel kent.

In het schilderij *Green Bedroom* koos Minyoung Choi (1989) voor het omgekeerde perspectief. We zien het raam in de verte, ook hier zijn de gordijnen open. Buiten is de natuur. Op de voorgrond is de werktafel van de kunstenaar te zien. Een tafel met een potje met bamboescheuten en een pannenkoekenplant, een zwarte kat en natuurlijk kleurpotloden. Ertussen, in de kamer, ligt iemand in een onderbroek op een matras. De aandacht gaat uit naar het gifgroene schijnsel op de muur. Een projectie vanuit het aquarium, zo lijkt het.

Het werk van Choi past in een lange traditie. Vermeer, De Hoogh, Steen en tijdgenoten lieten hun klanten wegdromen bij die interieurs. En ze stelden ze open. Ze schilderden bewoonbare huiskamers met gordijnen, stoelen en tafels, er kwamen ramen en schilderijen aan de geschilderde muur. Geschilderde boeken en brieven vroegen om lezers. Anders dan bij schilderijen die een specifieke gebeurtenis oproepen, of portretten, waarbij een persoon de ruimte opeist, zijn interieurs laagdrempelig. Ze nodigen de toeschouwer uit het schilderij binnen te stappen en plaats te nemen op de lege stoel, in de deuropening of desnoods in het bed.

De komende anderhalve maand geeft Choi met nog negen andere kunstenaars in Grimm Gallery aan de Keizersgracht in Amsterdam een blik in hun omgeving. Ze wonen en werken in Groot-Brittannië maar tonen lang niet allemaal

Minyoung Choi, *Green Bedroom*, 2023. Olie op canvas, 120 x 160 cm.

typisch Britse kamers. Initiatiefnemer en curator van de tentoonstelling is de in 1982 in Schotland geboren Caroline Walker, zelf ook kunstenaar – ze had in 2021 een solotentoonstelling in KM21 in Den Haag. Ze schildert situaties uit het hedendaagse leven waarbij vaak mensen aan het werk zijn, meestal vrouwen: schoonmaakwerk, huishoudelijke taken. Ze werkt klassiek, monumentaal, in olieverf op grote doeken. In de tentoonstelling heeft ze één werk van haarzelf opgenomen, van medewerkers in de keuken van een restaurant. Het is het enige schilderij in de tentoonstelling waarop mensen duidelijk aan het werk zijn.

Walker koos voor de tentoonstelling kunstenaars die de binnenruimtes verschillend gebruiken. Allemaal schilderen ze, en zijn er muren te herkennen, een ruimte, vaak zijn er ook gordijnen. Ze omschrijft het als 'een schuilplaats vanwaar de buitenwereld gezien kan worden, een persoonlijke ruimte voor herinnering en verlangen door de voorwerpen die de ruimte vullen, of een *site of constructed reality*'.

Sommige werken zijn muurvullend. Zoals het prachtige doek van Anna Freeman Bentley (1982) van meer dan twee meter breed waarop een rij roze gordijnen een gebogen glazen schuifwand bijna volledig bedekt. Er zijn dingen omgevallen. Hier, in deze onpersoonlijke ruimte, is iets naars

Ze vertelt dat vissen de dieren waren waarmee ze als kind het eerst een relatie opbouwde

gebeurd. Freeman Bentley maakte het werk in een filmstudio, in een serie die ze 'make believe' noemde. De titel van dit schilderij, *Illusion never changed*, slaat zowel op de filmindustrie als op de illusie van het harmonieuze familieleven.

Cece Philips (1996) – nét afgestudeerd – schildert scènes waarin de filmische betovering nog wel geldt. Op de voorgrond van een groot schilderij zien we een rommelig bed met een slapende persoon, daarachter vitrages die net genoeg licht doorlaten om uitzicht te bieden op de verlichte ramen aan de overkant. Erbij horen twee kleine schilderijtjes, waarin Philips soortgelijke uitzichten als onderwerp heeft genomen. *Rear Window* zonder moord, althans, zo lijkt het.

Het gaat in *The Painted Room*, zoals de titel al suggereert, uiteindelijk niet om de interieurs. Het gaat om het schilderen, wat er in de verf gebeurt. En om wat, welke voorwerpen, kleuren en texturen de overwegend jonge schilders in hun interieurs tonen. In het werk van Choi zijn de vissen in het aquarium de opvallende constante.

In een interview vertelt ze dat vissen de dieren waren waarmee ze als kind het eerst een relatie opbouwde. In Daejeon, de stad in Zuid-Korea waar ze opgroeide, woonde ze in de wijk 'Eoeun', dat 'de vis verbergt zich' betekent in het Koreaans. Choi voelde zich verwant met de vissen. Het aquarium is ook een universum op zich – gecontroleerde natuur. Samen met de kat laat Choi ons turen naar de projectie van de vissen op de muur. Ze zijn vervormd, niet meer als vis te herkennen. Ook hier zou zomaar iets ergs kunnen gebeuren. ■

The Painted Room is tot 22 december te zien in Grimm Gallery in Amsterdam, grimmgallery.com